Un mes d'hotel a Blanes

Desallotjats Deu inquilins d'un edifici de l'avinguda Joaquim Ruyra viuen a l'hotel Costa Brava des que el 27 d'octubre van ser desallotjats; tots són immigrants i ocupen cinc habitacions

Emilio Fumagalli, a la recepci de l'hotel Costa Brava de Blanes. Foto: N.F.

Emilio Fumagalli té 69 anys, és italià i va triar Catalunya per jubilar-se. Primer va estar-se en un pis de lloguer a Roses, però va anar a subhasta perquè, segons explica, l'amo del pis no pagava al banc i ell es va veure al carrer. Com a segona destinació va triar Blanes, després d'haver mirat també si podia instal·lar-se a Lloret, i va acabar trobant un pis (el 1r 2a) al número 54 de l'avinguda Joaquim Ruyra, on la família que hi vivia va accedir a llogar-li una habitació. I allà vivia aquest home milanès d'esperit optimista, fins al 27 d'octubre, quan la policia els va desallotjar perquè l'edifici s'havia descalçat. Ell, diu, no havia notat res d'estrany, i ara és un dels deu hostes de l'hotel Costa Brava que vivien a l'edifici que està encara en obres i esperen amb ànsia poder tornar a casa. El cost de les habitacions, amb esmorzar inclòs, és de 54 euros per nit, que de moment paga l'Ajuntament.

La majoria dels desallotjats no fan gaire vida a l'hotel, tant si treballen com si no. Tots són immigrants i es prenen amb resignació la llarga espera fins que puguin tornar a casa. L'inconvenient més gran és no poder fer-se el menjar a casa, que és el que li passa a l'Emilio. Explica que va de restaurant cada dia, però que, de fet, no menja gaire: “Hi ha dies que faig un sol àpat i altres més, però és que jo ja hi estic acostumat.” Passa el temps lliure anant a veure els amics que té a Roses –en bus, perquè no té cotxe–, passejant per Blanes i mirant futbol.

Aladji Fouale és senegalès i ocupa amb el seu germà l'habitació 307 de l'hotel. El germà treballa a Malgrat de Mar, però ell fa temps que busca feina i no en troba, explica. Té 29 anys i vivia al 3r 2a de l'edifici descalçat des del mes de gener, amb el germà, i una parella i la seva filla, de Gàmbia, que s'estan a l'habitació 304. Amb prou feines es defensen en castellà, i Fouale només té una queixa: el menjar. No tenir cuina els obliga a anar a menjar sempre a fora, i no té diners. Per això, explica, sol recórrer a compatriotes del Senegal que viuen a Blanes, si els troba. “Hi ha dies que no menjo, si trobo gent del Senegal menjo amb ells i si no, no menjo”, explica en un castellà precari. També explica que fa temps que busca feina, però de moment no hi ha manera de trobar-ne.

La resta d'inquilins de l'edifici, que ocupen dues habitacions, són d'origen sud-americà. Tots s'agafen amb resignació la situació que els ha tocat viure, i esperen que passin de pressa les dues setmanes que, segons les últimes declaracions que va fer l'alcalde, Josep Marigó, poden tardar a acabar les obres per assegurar l'edifici. I és que l'Ajuntament remarca sempre que la seguretat és la principal preocupació, i, per tant, no autoritzaran el retorn dels inquilins fins que estiguin del tot segurs que no hi ha perill. La majoria, però, com Fumagalli, s'ho agafen amb filosofia. “No val la pena patir, qualsevol dia ens pot passar qualsevol cosa”, conclou.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 21-11-2011 Pàgina 44

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/477331-un-mes-dhotel-a-blanes.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss